

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

po rozpoznaniu sprawy J.C.

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2024 r.

w przedmiocie zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Zamościu o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 9 lipca 2024 r. w sprawie II Ka 350/24,
na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zażalenia nie uwzględnić, zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Zamościu zarządzeniem z dnia 5 września 2024 r., sygn. WKK 24/24 odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 9 lipca 2024 r., sygn. II Ka 350/24, z powodu jej niedopuszczalności z mocy prawa.

W zarządzeniu wskazano, że Sąd Okręgowy w Zamościu wskazanym wyrokiem utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim o sygn. II K 32/23, mocą którego wymierzono skazanemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres roku, a zatem nie został spełniony warunek wskazany w treści art. 523 § 2 k.p.k. - zgodnie z którym kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego

za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co skutkowało - wobec niepodniesienia w kasacji uchybień wskazanych w treści art. 439 k.p.k. - odmową przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej ex lege.

Na to zarządzenie zażalił się obrońca skazanego. W zażaleniu zarzucił dokonanie w zarządzeniu oceny naruszenia prawa w kontekście bycia „rażącym” i czy mogło mieć „istotny” wpływ na treść orzeczenia wydanego przez sąd odwoławczy, podczas gdy jest to zadanie Sądu Najwyższego i dokonanie tej oceny przez sąd odwoławczy jest sądzeniem we własnej sprawie. Argumentując w ten sposób, skarżący wniósł o przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu (w jego zastępstwie przewodniczący wydziału – **dopisek SN**) dokonuje oceny spełnienia przez wniesioną kasację warunków formalnych wskazanych w treści art. 429 § 1 k.p.k. Zatem jest to ocena wstępna i formalna kasacji. Na tym etapie nie dokonuje się oceny merytorycznej kasacji. Etap oceny formalnej dopuszczalności kasacji musi, w świetle wskazanego przepisu prawa, poprzedzać merytoryczne rozpoznanie kasacji. Tak też procedował w tej sprawie organ sądowy, który wydał zaskarżone zarządzenie. Wbrew twierdzeniu skarżącego podmiot ten nie dokonywał kontroli zasadności zarzutów kasacji w aspekcie spełnienia przez nie rygorów wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k., a dokonał jedynie sprawdzenia dopuszczalności kasacji w kontekście zakresu ustalonej odpowiedzialności karnej skazanego. Słusznie podniesiono w zarządzeniu, że wobec treści rozstrzygnięcia obu sądów w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec skazanego i treści art. 523 § 2 k.p.k., jak też niepodniesienia w kasacji uchybień wskazanych w art. 439 k.p.k., ów środek zaskarżenia był niedopuszczalny z mocy prawa.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

WB.

[ał]

